

Ἀπὸ τῆς 4 Φεβρουαρίου ἀρχόμεθα τῆς δημοσιεύσεως ἐκτάκτου πλοκῆς μυθιστορήματος τοῦ γάλλου συγγραφέως Ἐμμανουὴλ Γονζαλές, ὑπὸ τὸν τίτλον

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο, πλὴν τῶν περιεργωτάτων καὶ δραματικωτάτων ἐπεισοδίων, μεθ' ὧν ἀείποτε κοσμεῖ τὰ ἔργα αὐτοῦ ὁ συγγραφεύς, ἔχει καὶ τὴν χάριν νὰ μεταφέρῃ τὸν ἀναγνώστην εἰς ἄλλην ἐποχὴν, ἀπομακρυσμένην, νὰ ἐξελίσσῃ πρὸ αὐτοῦ ἑτέρα, ἀρχαιότερα ἤθη καὶ ἔθιμα, νὰ ἀπεικονίσῃ ζωηρότατα γνωστὰ πρόσωπα, διότι τὸ νέον μας εἰκονογραφημένον μυθιστόρημα κέκτηται καὶ ἱστορικὴν ἀξίαν.

Ἐλπίζομεν ὅτι τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου μας μυθιστορήματος, θὰ ἐπικροτήσωσιν οἱ ἀναγνώσται πάντες τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».

ΠΙΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Πρωίαν τινά, καθ' ἣν ἐφαίνετο περισσότερον τοῦ συνήθους ἀνιῶν, διότι τὴν ἐσπέραν ἐπρόκειτο νὰ μεταβῇ εἰς τὸν χορὸν τοῦ νομάρχου, ἦλθε πρὸς ὑπάντησιν τοῦ Ζιλδὰ εἰς τὴν προκυμαίαν ἔνθα περιεπάτει.

Ὁ ναύτης ἐσταμάτησεν εἰς ἀπόστασιν τεσσάρων βημάτων ἀπ' αὐτοῦ καὶ ἔχαιρέτισε στρατιωτικῶς.

Ἀπορῶν ὁ Πλεμὼν τὸν προσεκάλεσεν.

— Τί εἶνε, Ζιλδὰ; ἔχεις τίποτε νὰ μοῦ εἰπῇς;

— Ναί, κύριε πλοίαρχε, ἂν μοῦ τὸ ἐπιτρέπετε.

— Λέγε λοιπόν.

— Ἦθελε νὰ σὰς εἰπῶ, κύριε πλοίαρχε, ὅτι ἀφοῦ βαρύνεσθε νὰ μένετε εἰς τὴν ξηράν...

— Αἶ; τί λέγεις; ποῖος σοῦ εἶπε πῶς βαρύνομαι;

Ὁ ναύτης ἐφάνη ἀμυχανῶν.

— Τότε, κύριε πλοίαρχε, ἠπατήθην καὶ ἄλλο δὲν ἔχω νὰ κάμω παρὰ νὰ σὰς ζητήσω συμπάθειον καὶ νὰ γυρίσω τὴν πλάτην.

Ὁ Πλεμὼν ἐγέλασε μετ' εἰλικρινείας.

— Ὅχι, εἶπεν, ἐξακολούθησε ὑπόθεσε ὅτι δὲν ἠπατήθης διόλου.

— Τότε ἰδοὺ τί τρέχει. Πρέπει νὰ ἔξευρετε, κύριε πλοίαρχε, ὅτι χθὲς ὁ κυβερ-

νήτης τοῦ 29, ὁ κύριος Δεμπέργ, ὁ ὁποῖος ἦτο συνάδελφός σας ἐπὶ τοῦ Βόρδα ἐπροσπάθησε νὰ ἀνατιναῖξῃ μὲ ὑπόνομον ἕνα σκόπελον τοῦ κόλπου ἐκεῖ κάτω, ἔξευρετε.

— Λοιπόν;

— Λοιπὸν ἔγινε τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ κακὰ.

— Πῶς... κακὰ;

— Ναί· διότι αὐτὸς ὁ διαβολευμένος βράχος ἀντὶ νὰ σπᾶσῃ ἀπὸ κάτωθεν, ἐσχίσθη εἰς δύο κομμάτια καὶ τὸ μισὸ ἔπεσε μέσα εἰς τὸ στενὸν πέρασμα καὶ τὸ ἔφραξεν. Δὲν ἤμπορεῖ πλέον κανεὶς νὰ περάσῃ.

— Καλὰ, Ζιλδὰ· θὰ περάσωμεν ἀπὸ ἄλλου.

— Βέβαια, κύριε πλοίαρχε, βέβαια. Εἶνε ἀδιάφορον διὰ τὰ τορπιλλοβόλα, ἀλλὰ δὲν εἶνε τὸ ἴδιον καὶ διὰ τὰ ψαράδικα καΐκια. Θὰ ἐπιστρέψουν τὴν νύκτα χωρὶς νὰ γνωρίζουν τὸ πρᾶγμα καὶ μερικὰ ἐξ αὐτῶν θὰ πέσουν ἐπάνω εἰς τὸν βράχον. Δὲν νομίζετε, κύριε πλοίαρχε, ὅτι καποία θεραπεία πρέπει νὰ γείνη δι' αὐτό;

Ὁ Πλεμὼν προσέβλεψε μετὰ περιεργείας τὸν ναύτην.

— Ἀλλὰ τί ἐνδιαφέρει αὐτὸ ἐμέ; εἶπεν. Αὐτὸ ἀφορᾷ τὸν κ. Δεμπέργ...

Ὁ Ζιλδὰ ἔξυσε τὴν κεφαλὴν.

— Πρέπει νὰ σὰς εἰπῶ, κύριε πλοίαρχε, ὅτι ὁ κ. Δεμπέργ ἐπιθυμεῖ τόσο πολὺ νὰ ὑπάγῃ τὸ βράδυ εἰς τὸν χορὸν, ὅσον σεῖς δὲν ἔχετε καμμίαν διαθέσιν καὶ ἂν ἠθέλετε νὰ τοῦ κάμετε τὴν εὐχαρίστησιν...

Ἡ φαιδρότης ἐπανῆλθεν εἰς τὸν Πλεμὼν.

— Ἄ, ἔτσι!... αὐτὸς σ' ἐπεφόρτισε νὰ μοῦ τὸ εἰπῇς;

— Βέβαια, κύριε πλοίαρχε. Ἀλλὰ μοῦ ἦλθε κ' ἐμέ ἡ ἰδέα εἰς τὸ κεφάλι, διότι δὲν θέλω νὰ σὰς βλέπω νὰ στενοχωρῆσθε, κύριε πλοίαρχε, καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ διασκεδάσετε μὲ αὐτὸν τὸν περίπατον.

— Χμ!... εἶπεν ὁ ἀξιωματικός. Κρύπτεις τὸν σκοπὸν σου, ἐσύ. Κᾶτι ἄλλο θὰ εἶνε βέβαια.

— Ἄν εἶνε ἄλλο, κύριε πλοίαρχε, θὰ τὸ ἰδῇτε.

Ὁ λόγος οὗτος ἔπεισε τὸν Πλεμὼν.

— Ἄς εἶνε! εἶπε συμπερασματικῶς· θὰ ὑπάγω· εἰδοποίησε τὸν κ. Δεμπέργ καὶ ἄς ἐτοιμάσουν τὸ πλοῖον.

— Τὸ 29;

— Τὸ 29.

Ὁ Ζιλδὰ ἀπεμακρύνθη κροτῶν τοὺς δακτύλους του.

Οἱ φύσει ἀγαθοὶ ἄνθρωποι προκισθάνονται ἐνδομύχως, μαντεύουσι τὴν πρὸς αὐτοὺς ἀγάπην τῶν ἄλλων.

Ὁ πλοίαρχος ἐγίνωσκε πρὸ καιροῦ τὸν ναύτην του καὶ ἦτο βέβαιος περὶ τῆς βαθείας στοργῆς καὶ ἀφοσιώσεως, ἣν ἔτρεφε πρὸς αὐτόν. Ἦτο λίαν ἐνήμερος ὡς πρὸς τὴν εὐσέβαστον οἰκειότητα τῶν ὑποδεστέρων πρὸς τοὺς ἀνωτέρους του, ἰδιαιτέρως δὲ ὡς πρὸς τὰ αἰσθήματα, ἅτινα ὁ Ζιλδὰ ἔτρεφε πρὸς αὐτόν, ὥστε ἐμάν-

τευσεν ἀμέσως ὅτι ὑπὸ τὸ στρατήγημα τοῦ ναύτου ὑπεκρύπτετο σκοπὸς τις ἀπροσδοκῆτος καὶ εὐχαρίστου ἐκπλήξεως.

Ἐπειδὴ δὲ πρὸς τούτοις ἐζήτει πρόφασιν ὅπως ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην κοινωνικῆς ὑποχρεώσεως, δὲν ἠθέλησε νὰ τοῦ διαφύγῃ ἡ τοιαύτη εὐκαιρία.

Κατὰ συνέπειαν, ἔλαβε τὰ μέτρα του καὶ εἰδοποίησε τὸν ὑποπλοίαρχον κυβερνήτην τοῦ 29, ἔγραψε δικαιολογούμενος πρὸς τὸν νομάρχην, ὅτι ἕνεκα τοῦ κατεπείγοντος τῶν ληπτέων μέτρων θὰ ἦτο ἀνάγκη νὰ μείνῃ τὴν ἐσπέραν καὶ ἰσως ὅλην τὴν νύκτα εἰς τὸν κόλπον τοῦ Μορβιχάν.

Ἡσυχος ἤδη διηυθύνθη πρὸς τὴν ἀποβάθραν.

Τὸ τορπιλλοβόλον ἀνέμενε ὑπὸ ἄτμόν.

Ἦτο περίπου ἡ ἐνάτη καὶ ἡμίσεια τῆς πρωίας καὶ κατὰ πιθανότατα δὲν ἔμελλον νὰ φθάσωσιν εἰς τὸ ὑποδειχθὲν μέρος εἰμὴ ἄργά, μετὰ μεσημβρίαν.

Ὅ,τι ἰδίως ἐξέπληξε τὸν Πλεμὼν ὅτε τὸ πλοῖον ἔλυσε καὶ τὸν τελευταῖον κάλων ἦτο ἡ φαιδρὰ ὄψις τοῦ Ζιλδὰ.

Ἀπετάθη πρὸς αὐτὸν μετ' εὐθυμίας.

— Δὲν μοῦ λέγεις, ἠρώτησε, τί σκοποὺς ἔχεις ἐσὺ καὶ τί μοῦ προετοιμάζεις;

— Πλοίαρχε, ἀπήντησεν ὁ Ζιλδὰ, μὰ τὴν πίστιν μου, τώρα θὰ σὰς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι πρόκειται ν' ἀνατιναχθῇ ὅλως διόλου αὐτὸς ὁ παληόβραχος· ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον μοῦ προξενεῖ εὐχαρίστησιν εἶνε ὅτι εἴμεθα εἰς τὸ πέλαγος, τρέχομεν δεκαοκτὼ μίλλια τὴν ὥραν καὶ ἔχομεν καὶ σὰς εἰς τὸ πλοῖον.

Ὁ Πλεμὼν ὕψωσε τοὺς ὤμους καὶ ἤρχισε νὰ ἐπιτηρῇ τὴν ἐκ τοῦ λιμένος ἔξοδον τοῦ τορπιλλοβόλου. Ἀφοῦ ἀπαξ ἀνέλαβε ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν ὑφισταμένον του εἰς τὰ καθήκοντά του ἀφωσιώθη ἐξ ὁλοκλήρου περὶ τὸ ἔργον τοῦτο.

Ἐν τούτοις τὸ 29 ἔτρεφε μὲ τὴν συνήθη του ταχύτητα, ἀντικρὺ τῆς παραλίας διασχίζον τὴν γαλήνιον καὶ διαυγῇ θάλασσαν, ἥς τὸ κυανοῦν χρῶμα κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην τοῦ ἔτους προὔκαλει εἰς τὸν νοῦν τοῦ πλοίαρχου πληθὺν ἀναμνήσεων τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν αὐτὸς ἦτο ὑποπλοίαρχος.

Τὸ ἀνελίσσόμενον ἐνώπιόν του πανόραμα, ὅπερ πολλάκις ἔως τότε εἶχεν ἰδεῖ, τοῦ ἐφαίνετο ὅτι περιεβάλλετο κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην νέαν λάμψιν. Ὁ ἥλιος ἀπὸ τοῦ ζενίθ ἐπέχεεν ἐπὶ τῶν χαμηλῶν βράχων καὶ τῶν πέριξ τοπίων πῶς δαψιλές, οἶονε πυρπολῶν αὐτά. Τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης χαῦνον καὶ θωπευτικὸν ἐφαίνετο λεῖχον τὴν γῆν μετὰ φρικιάσεως ἡδυπαθείας. Ἀφ' ἐτέρου ἡ γῆ εἶχε περιβληθῇ στολὴν ἐορτάσιμον. Τὴν προτεραιάν εἶχε βρέξει καὶ τὰ δένδρα καθυγρὰ ἔτεινον τοὺς πρασίνοὺς κλάδους των πρὸς τὴν αὔραν, ὥσανεὶ ἠθελον ν' ἀναπνεύσωσι κάλλιον τὴν ἐκ τοῦ πελάγους προερχομένην πνοήν. Οἱ πόροι τῆς φύσεως διεστέλλοντο ἡδονικῶς. Τὸ πᾶν ἐπόθει, τὸ πᾶν ἀπῆτει τὴν μέθην τοῦ ἔρωτος κατὰ τὴν χαρίεσσαν ἐ-

κείνην ἐποχὴν τῆς νεότητος τοῦ ἔτους.

Ἐφθασαν εἰς τὸν κόλπον, ὀλίγον τι μετὰ μεσημβρίαν.

Ἡ ἀκτὴ ἐξετείνετο ἀνωθεν τῆς διαυγούς ἐπιφανείας τοῦ Ἀτλαντικοῦ μὲ τ' ἀκρωτήρια καὶ τὰς χερσονήσους τῆς. Ὁ Πλεμὼν εἶχεν ἐπ' ἀνέλθει εἰς τὴν θέσιν τοῦ κυβερνήτου, ἐκεῖθεν δὲ ὄρθιος, μὲ τοὺς βραχίονας ἐσταυρωμένους ἐπὶ τοῦ στήθους παρετῆρει παρερχομένην τὴν τοποθεσίαν ἐκείνην. Καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἠγνόει ποῦ ν' ἀποδώσῃ τὴν παράδοξον εὐδιαθεσίαν, ὅφ' ἡς κατεκλύζετο κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην.

Πᾶσα λάμψις, πᾶσα σκιά τοῦ μαγικοῦ θαύματος ἔθελε τὴν ὄρασίν του, πᾶσα εὐωδία ἐμέθυσκε τὴν ὄσφρησίν του.

Παρὰ τὴν ἀκτὴν ἐξετείνοντο καλύβαι ἀλιέων, οἰκίσκοι ἐκ πηλοῦ καὶ σανίδων περικυκλούμενοι ὑπὸ φραγμῶν ἐκ δικτύων ξηραίνονμένων εἰς τὸν ἥλιον. Παιδιά περιεφέροντο παρὰ τὸ παράλιον ἕτερα τολμηρότερα, ἀποστάζοντα ἐκ θαλασσίου ὕδατος, ἀνερριχῶντο ἐπὶ τῶν χαμηλοτέρων βράχων καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς ἐκθάμβους, μὲ στόμα ἀνοικτὸν ὑπὸ τοῦ γέλωτος, παρετῆρουν τὸ πλοῖον ἐκεῖνο, ὅπερ ἐγνώριζον ἤδη, ὡς ἰδόντα ἄλλοτε αὐτὸ τὸ ἴδιον ἢ ἄλλο τι ἐκ τῶν ὁμοίων του.

Τὸ 29 ἐμετρίασε τὴν ταχύτητά του. Διωλίσθαιεν ἤδη ἀθρόβως, μόλις ἀναπνέον ἀναμέσον τῶν κρυφίων ὑφάλων, οὓς τὸ πέλαγος ἐκάλυπτε δι' ὕγρου πέπλου.

Αἰφνης ὁ Πλεμὼν ἀπεσπᾶσθη ἀπὸ τὴν ρέμβην του.

Ὁ Ζιλδᾶ, ὅστις ἐκράτει τὸν οἶακα, εἶπεν αὐτῷ :

— Πλοίαρχε! ἐδῶ εἶνε.

Καὶ τείνων τὸν δάκτυλον ὁ ναύτης ἔδειξε δύο ἐκ γρανίτου κορυφᾶς προεξεχούσας εἰς ἀπόστασιν πέντε ἢ ἑξ ὀργυῶν ἀπ' ἀλλήλων.

— Μπα! εἶπεν ὁ Πλεμὼν, ἀλήθεια! Δὲν ὑπῆρχε παρὰ μία μόνη κορυφή.

Ἡ ὑπόνομός μας τὰ ἔκαμε αὐτά, εἶπεν ὁ ναύτης.

— Διάβολε! εἶπεν ὁ Πλεμὼν, αὐτὸ θὰ εἴπῃ νὰ κάμνη κανεὶς ἔργα μηχανικοῦ.

Ἦρχισε τότε νὰ ἐξεταζῇ τὸ πρακτέον. Ἡ ἀμπωτίς ἐμελλε νὰ ἐπέλθῃ μετὰ τρεῖς ὥρας. Ἐπρεπε νὰ ἐπιληφθῶσι τῆς ἐργασίας. Ὅθεν ὁ ἀξιωματικὸς ἀπεφάσισε ν' ἀποβιβασθῇ εἰς τὴν ξηρὰν.

— Θὰ εὕρω νὰ γευματίσω ἐδῶ τριγύρω; ἠρώτησε τὸν Ζιλδᾶ.

— Εἰν' ἐδῶ μία γυναῖκα, κύριε πλοίαρχε, ἡ ὁποία κατασκευάζει τὴν ψάρουσαν καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλην.

Τὸ ἀκάτιον τοῦ τορπιλλοβόλου προσήγγισεν εἰς τὴν ξηρὰν καὶ ὁ Πλεμὼν, παρὰ τοῦ Ζιλδᾶ καὶ ἐνός ἐτέρου ναύτου, διηυθύνθη πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἐμελλε νὰ προγευματίσῃ.

Ὁ ναύτης δὲν ἠπατάτο.

Εὗρεν εἰς ἀπόστασιν πεντακοσίων μέτρων ἀπὸ τῆς ἀκτῆς οἰκίσκον τινα καθαρώτατον, κατοικοῦμενον ὑπὸ τῆς χήρας ἀρχαίου ναυτικοῦ, ἧτις ὑπεδέχθη μετὰ προθυμίας τὸν πλοίαρχον.

Εἶχεν οἶνον κοινὸν καὶ μηλίτην. Τὸ ρόφημα ἔβραζεν ἤδη εἰς τὴν χύτραν, διότι ἡ μάγειρος εἶχε φαίνεται προῖδει τὴν περίστασιν. Ἐτέθη εἰς τὸ τηγάνιον μία ὀμελέττα καὶ ἐξεκρεμάσθη ἐν χοιρομήριον ἀπὸ τῶν δοκῶν τῆς ὀροφῆς.

Ὁ Πλεμὼν ἔφαγε καὶ ἔπιε κατ' ἀρέσκειαν.

Ὁ Ζιλδᾶ ἔλαβεν αὐτὸν κατὰ μέρος.

— Δὲν κάμνετε καὶ ὀλίγον περίπατον, κύριε πλοίαρχε, τοῦ εἶπε, διὰ νὰ ξαίμουδιάσουν τὰ πόδια σας;

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐνόησεν ὅτι καὶ τοῦτο συμπεριλαμβάνατο εἰς τὸ πρόγραμμα τοῦ ἀπροσδοκῆτου, ὅπερ ἐπεφύλαττεν αὐτῷ ὁ Ζιλδᾶ. Διὸ ἀπήντησε :

— Περίπατον; Τὸ θέλω, ἀκοῦς ἐκεῖ;

Ἀλλὰ ποῦ θὰ ὑπάγωμεν;

Ὁ ναύτης ἀπετόλμησε τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν :

— Ἐεῦρετε, κύριε πλοίαρχε, ὅτι δὲν εἶμαι ἐγὼ ἀπὸ αὐτὸν τὸν τόπον ὅπως σεῖς· ἀλλὰ μόνον τοῦτο, καὶ μὴ πρὸς κακοφανισμόν σας, γνωρίζω ὅλ' αὐτὰ τὰ μέρη, καλλίτερα ἴσως ἀπὸ σᾶς, διότι ὅλα τὰ ἔχω τριγυρίσει. Τὸ κοιμητήριον τοῦ Ρογκενδᾶς δὲν ἀπέχει πολὺ ἀπ' ἐδῶ, καὶ ἂν ἀγαπάτε πηγαίνομεν ἕως ἐκεῖ.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Πλεμὼν ἐπληρώθησαν δακρύων.

Μετὰ συγκινήσεως ἀπέθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Ζιλδᾶ.

— Εἰσαὶ καλὸς νέος! τοῦ εἶπεν. Γνωρίζεις ὅτι ἐκεῖ ἀναπαύονται οἱ γονεῖς μου καὶ ὅτι δὲν ἔχω καιρὸν νὰ τὸ ἐπισκέπτωμαι συχνά. Αὐτὴν τὴν ἐκπληξιν ἠθέλησε νὰ μοῦ κάμῃς;

— Δηλαδή; ἠρώτησεν ὁ αἰνιγματῶδης ναύτης.

— Καλά! ἔστω, παιδί μου. Ἐμπρός· δεῖξέ μου τὸν δρόμον καὶ σὲ ἀκολουθῶ.

Ἐδωκεν ἐν τάχει διαταγὰς τινὰς πρὸς τὸν δεύτερον ναύτην, ὅστις εἶχε μείνει ὀπισθεν εἰς μικρὰν ἀπόστασιν. Ἐμελλε νὰ ἐπιστρέψῃ κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀμπώτιδος καὶ κατ' οὐδὲν ἤθελε βλάψῃ ἡ ἀπουσία του.

Καὶ ἀκολουθῶν τὸν ναύτην, ἤρχισε νὰ ἀναβαινῇ μετ' αὐτοῦ τὴν κλιτὸν τῆς ἀκτῆς.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΒΣΕΒΟΛΟΔ ΚΡΕΣΤΟΒΣΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Δὲν εἶχε μεταβῇ πρὸς τὴν μητέρα της. Ὅταν ἡ Παλάσσα πρὸς τὸ ἐσπέρας ἐζήτησε καὶ ἐκ δευτέρου τὴν ἀδειαν νὰ ἐξέλθῃ, ἡ κυρία Κόροβοφ διέταξεν αὐτὴν νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ ἐνδυθῇ, εἰπούσα ὅτι θὰ μεταβῇ πρὸς τὴν μητέρα της. Ἐξελ-

θοῦσα πρὸ τῆς θαλαμηπόλου τῆς αὐτῆς, ἐμίσθωσεν ὄχημα καὶ, διατάξασα τὸν ἀμαξηλάτην νὰ παραμείνῃ ἐν τῇ σκιᾷ, ἀπέναντι τοῦ πυλῶνος τῆς οἰκίας τῆς, ἐπὶ τοῦ ἀντιθέτου μέρους τῆς ὁδοῦ, παρεφύλασσε μετὰ μεγάλῃς προσοχῆς, πότε θὰ ἐξέλθῃ ἡ Παλάσσα. Ἡ τελευταία αὕτη δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐμφανισθῇ.

Ἡ Λιουδμήλα εἰδοῦσα ὅτι αὕτη ἐμίσθωσεν ἔλκυθρον, διέταξε τὸν ἀμαξηλάτην τῆς νὰ ἀκολουθήσῃ αὐτό, χωρὶς οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν νὰ χάσῃ τὰ ἴχνη τῆς κορασίδος καὶ ἀφίκετο μέχρις αὐτῆς τῆς κλίμακος, ὅπου καὶ ἀπεφάσισε ν' ἀνέλθῃ ἀναμένουσα τὴν ἐξοδὸν τῆς Παλάσσας ἢ τοῦ Πλάτωνος Βασιλεμβιτζ.

Ὁ θυρωρὸς τὴν ἐπλησίασε καὶ ἠρώτησεν αὐτὴν τί ἐπεθύμει.

Ἡ Λιουδμήλα ἔθεσεν εἰς τὴν χεῖρά του γραμματίον ἐνὸς ρουβλίου καὶ ἐδήλωσεν ὅτι εἶχεν ἀνάγκη ν' ἀναμείνῃ ἐκεῖ ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς κλίμακος τὸν Βελτίστσεφ. Ἰκανοποιημένος ἐκ τῆς δηλώσεως ταύτης ὁ θυρωρὸς ἐκρύβη εἰς τὸ φυλακεῖόν του, χωρὶς ν' ἀνησυχῇ ἐπὶ πλέον αὐτὴν διὰ τῆς παρουσίας του.

Ἡ Λιουδμήλα ἐκεντᾶτο ὑπὸ τοῦ πόθου νὰ κρούσῃ τὸν κώδωνα, νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ οἶκον καὶ νὰ συλλάβῃ ἀμφοτέρους ἐπ' αὐτοφῶρ, ἀλλὰ συνεκρατήθη τοῦ σκοποῦ τούτου, στοχασθεῖσα, ὅτι ὁ ἦχος τοῦ κώδωνος θὰ προειδοποιήσῃ αὐτοὺς καὶ θὰ τοὺς ἀναγκάσῃ ἢ νὰ κρυβῶσιν, ἢ νὰ λάβωσιν οἰαδήποτε μέτρα προφυλάξεως.

Ἀλλὰ δὲν ἀνέμενεν ἐπὶ πολὺ.

★

★

— Λάβετε τὸν κόπον νὰ ἐπιστρέψητε, ἐγὼ δὲν σᾶς ἐμποδίζω! εὐσταθῶς καὶ ἡρέμα εἶπεν ἡ Λιουδμήλα εἰσερχομένη εἰς τὸν προθάλαμον. Ἀ! καὶ σὺ ἐδῶ, Παλάσσα;!... Χαίρω πολὺ! Νὰ ἰδῇς ποῦ εἶχα ἀνάγκη νὰ σὲ ἰδῶ καὶ σένα. Μείνετε ἐδῶ! Πλάτων Βασιλεμβιτζ, ἀπετάθη αὕτη πρὸς τὸν Βελτίστσεφ. Λάβετε τὸν κόπον νὰ ἐκδυθῇτε τὴν γυνάν σας καὶ νὰ ἔλθετε μαζί μου μέσα· μόνον πέντε λεπτά θὰ σᾶς ἀπασχολήσω, ὅχι περισσότερα.

Τεταραγμένος, ὡς μαθητής, ὁ Πλάτων, ὑπετάγη ἀναντιρρήτως εἰς τὴν ἀπαίτησίν της.

— Ἐλα μέσα καὶ σὺ, Παλάσσα, ἐπρότεινε αὕτη τῇ θαλαμηπόλῃ.

Καὶ ἄπαντες ὁμοῦ μετέβησαν εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ Βελτίστσεφ.

— Κυρά μου, ἡρέμα καὶ συγκεκριμένως ἀπετάθη ἡ Λιουδμήλα πρὸς τὴν θαλαμηπόλον αὐτῆς, εἰμπορεῖς πλέον νὰ μὴ ἐπ' ἀνέλθῃς εἰς τὸ σπίτι μου. Αὐριο τὸ πρωὶ ἔλα νὰ πάρῃς τὰ πράγματα καὶ τοὺς μισθοὺς σου, ἀλλ' ἀπόψε δὲν θέλω νὰ σὲ ἰδῶ πεῖς στὸ σπίτι μου! Τώρα εἰμπορεῖς νὰ φύγῃς ἀπ' ἐδῶ.

Ἡ κορασὶς, ἀκουσίως ὑποκύπτουσα ὑπὸ τὸ ψυχρὸς σταθερὸν ἐκείνης βλέμμα καὶ τὸν ἐπιτακτικὸν λόγον, ἐξῆλθεν ἀναυδος ἐκ τοῦ σπουδαστηρίου.